

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

jeg maa anbefale at stemme imod de af Oppositionen stillede Ændringsforslag og stemme for de Ændringsforslag, der er stillet af mig.

Ordføreren (Smørum): Jeg skal ikke forlænge Diskussionen ret meget, men jeg har nogle enkelte Bemærkninger at gøre, bl. a. til det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen. Det ærede Medlem var inde paa, at dette Lovforslag ikke betød nogen Rentesenkning, og i Bemærkningerne til Partiets Ændringsforslag gaar man jo endog saa vidt, at man siger, at Lovforslaget i Stedet for at nedsætte konsoliderer Renten. Nu er Forholdet det, at der er en udtrykkelig Bestemmelse i Lovforslaget om, at Debtors Renteforpligtelse nedsættes til 1½ pCt., saaledes at den samlede Ydelse bliver 4½ pCt. Hvis det ærede Medlem kan kalde det Konsolidering, maa Renteniveauet være et andet paa de Egne, hvor det ærede Medlem til daglig færdes, og hvor han har sine Oplysninger fra. I hvert Tilfælde er Forholdet saadan paa de Egne, jeg kender til, at navnlig for de stærkt behæftede Ejendomme har man et helt andet Renteniveau end 4½ pCt. Den Begrundelse, det ærede Medlem har givet for sin Modstand imod Rentetilskud, tror jeg i alt Fald ikke ret mange af de gældtyngede Landmænd vil tage for gode Varer. Jeg tror, det ærede Medlem skulde tænke lidt paa, at ogsaa Landbovælgerne sætter mere Pris paa, om man medvirker til at skabe og udnytte politiske Muligheder til Handling i Stedet for i Tide og Utide at udnytte dem til Agitation.

Dernæst har jeg et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem Hr. Brorsen. Det ærede Medlem fortsætter med at fremstille Forholdet saadan, at Rentetilskud betyder ikke ret meget for den enkelte Landmand. Det synes jeg ikke er ærlig Argumentation, naar Forholdet er det, at den Lettelse, som Venstre stiller Forslag om — en Skattelettelse —, jo i hvert enkelt Tilfælde betyder endnu mindre; saa maa man i hvert Tilfælde argumentere paa den Maade, at begge Dele efter det ærede Medlems Mening betyder for lidt. Det ærede Medlem hævder meget stærkt, at det vil ikke hjælpe den enkelte, men Venstre vil hjælpe hele Erhvervet, og jeg maa indrømme, at Skattelettelsen naturligvis er en Lettelse for hele Erhvervet; i Københavns Amt, hvor jeg kender noget til Ejendomsbeskatningen, er Forholdet nu det, at de, der faar de største Lettelser, er dem, der er mere Grund-

spekulanter end Landmænd, det er dem, der har de Gaarde, som har Beliggenhedsværdi, og derfor kan sælge Byggegrunde til store Priser, det er dem, der efter Venstres Forslag faar de største Lettelser; men jeg synes egentlig ikke, det er dem, der mest trænger til Statsstøtte. Og naar man taler om Ejendomsskatterne, fremstiller man det altid, som om det er et Skatteproblem, der alene vedrører Landbruget. Det er helt forkert; i den Landkommune, hvor jeg har med Administrationen at gøre, betaler Landmændene kun 40 pCt. af Kommunens samlede Ejendomsskatter, medens andre Beboere i Kommunen betaler de 60 pCt. I det hele taget fremhæver det ærede Medlem jo meget stærkt, at man fra Venstres Side ikke vilde være med til en individuel Hjælp — det skulde være en generel Hjælp. Det vil altsaa sige, at alle Landmænd, selv om de ikke har Hjælp behov, skal have Hjælp af Samfundet, og det vil ogsaa sige, at de Landmænd, som selv er Skyld i deres økonomiske Vanskeligheder, skal have Hjælp. Jeg maa sige, at dér kan jeg ikke følge det ærede Medlem. Jeg troede egentlig, det var saadan, at Venstre havde nogen Forstaaelse af, at de Mennesker, som ikke fortjener at faa nogen Hjælp, de, der ikke vil hjælpe sig selv, dem kan Samfundet heller ikke hjælpe; og jeg har nogen Grund til at tro, at man inden for Venstrepartiet havde Forstaaelse heraf, eftersom jeg mindes en Tale, som det ærede Medlem Hr. Clausager holdt, da der var Tale om Kriseforanstaltninger for Landbruget. I denne Tale — Folketingsstidenden 1931—32 Sp. 430 — sagde det ærede Medlem Hr. Clausager:

„I mange, mange Tilfælde vil det selvfølgelig hjælpe en Mand, der har fortjent det; det skal jeg ikke lægge Skjul paa; men man vil kunne blive Vidne til, at i enkelte og ikke faa Tilfælde vil den Landmand, der har købt de flotteste Biler, holdt de mest overdaadige Gilder og været den ringeste til at lede sin Bedrift, faa den største Foræring.“

Det er altsaa det, man kommer ud for, naar man siger, det skal være en generel Hjælp, en Hjælp til alle, og det vil Regeeringspartierne ikke være med til; i hvert Fald har bl. a. jeg interesseret mig stærkt for at faa Bestemmelser ind i Lovforslaget, som gjorde det muligt for de Udvalg, der skal administrere Loven, at sortere de Landmænd fra, som er kommet i økonomiske Vanskeligheder, blot fordi de har for flotte personlige Vaner, og jeg ser ikke, at der er nogen moralsk Grund til, at Staten skal hjælpe dem.